

Зелені стежинки (збірка)

Галина Олійник

Їжачок

Пригрівало щедре травневе сонце. В саду одцвітали тюльпани та бузок. На яблунях, замість біло-рожевого цвіту, виднілись маненькі, в сизому оксамиті, яблучка. Під яблунею, що росте під самісіньким городом, де-не-де сіріє торішнє листя. Вітер нагорнув.

- Синку, візьми грабельки і з-під яблуні вигреби сухе листя, - попросила Михайлика мама.

Хлопчик гайнув до комори, де стояв увесь городній реманент... І вже чимчикує з граблями. Простелив ряденце і старанно вигрібає. Ось і зазеленіла травичка, що ховалася під опалим листям. Лишилось вигребти з яблуневої порості - і робота зроблена.

"Тут граблями не вийде!" - подумав, коли граблі знов зачепились за пагін.

Недовго думаючи, хлопчина кинув граблі і став вигрібати руками. Навколішках просувався вперед... Аж раптом побачив голки їжака. Темні, з білими кінчиками, вони виднілись, пронизавши листя.

- Їжачок! - зрадів Михайлик і тихенько розгріб листячко. Їжак нерухомо лежав - розпростався під шаром листя. - Схоже, неживий. 5 Хлопчик засмутився. Присів, оперся плечима об яблуню і пригадав слова дідуся, який йому якось розповідав, що немає нічого вічного, окрім неба: все приходить у світ і відходить, коли настає час. Він

підвів свої глибокі засльозені очі і поглянув на небо, що лилося крізь яблуневі гілки та листя, і помітив сухе торішнє яблуко. Поступово в його дитяче серце повернувся спокій. Михайлик знову підійшов до того місця, де лежав їжак, і ахнув. Їжак ворушив голками. Потім встав на лапки і невпевнено, як та дитина, яка тільки вчиться ходити, підійшов до нього. Обійшов навколо і, понюхавши забруднений черевик, почимчикував садом. – Так ось як сплять їжаки! – зраділо сплескував долоньками хлопчик. І, опустившись навколішки, оглянув їжакове кубельце. – Та тут і суха трава, і листя, і солома, і м'які їжачині ворсинки, – промовляв він з подивом. ...А їжак, який щойно прокинувся від зимового сну, був вже далеко в городах.

27.05.19 р.

Медова терапія

Всі діти – різні, як і все у нашому світі. Вони – сміливі і боязкі, щирі й хитруни, фантазери, дослідники, жартівники... Та бувають ще й загадкові... Саме такою дитиною був Михайлик. Коли до нього звертались дорослі, Мишко і сам не знав, чому він ніяко—віє і мовчить. "Хлопчику! Чи не скажеш, у якому дворі мешкає родина Мастаків?"

...І він, замість того, щоб обізнатись, – мовчить... Хоча знає Мастаків... Відомо йому й те, що міститься у кожному закутку їхньої хати чи двору.

"Він часто ходив до них в гості!" – можна подумати.

Але ні... Воно так, бо Михайлик живе в тім дворі і має таке саме, як і всі у його родині, прізвище – Мастак. А той, хто так і не дочекався від нього відповіді, думав, що хлопчина – німий і йшов питати у когось іншого: "Де живуть Мастаки?".

Тоді Михайлику перепадало від сусідів: "Замість того, щоб піти до свого двору та покликати тата чи маму, ти стоїш і мовчиш... Невже тобі приємно, що люди думають, ніби ти – німий!?"

Та хлопчик і на це нічого не відповідав.

У школі він зазвичай так само мовчав... Хоча підготувався до уроку і знав відповідь.

І все ж таки Михайлик не виріс мовчуном. Одного літнього дня він змінився!

Його рідний дядько, що жив у сусідньому селі, був пасічником. Одного разу, після того, як викачав мед, він зателефонував своїм родичам і сказав:

- Чекаємо в гості Михайлика! Він вже величенький – може і сам прийти.

Михайлик із самого малечку любляв мед і, почувши це, не роздумуючи, відправився. Пішки здолав п'ять кілометрів... І от... він – у дядька в гостях.

Його радо зустріли. Дядькова дружина накрила стіл... Нарізала запашної здоби... Поставила кухлик джерельної води... А дядько приніс миску духмяного свіжого меду, що сяяв, як сонце.

- Пригощайся, племіннику!

Хлопчик чув дядькові слова... Але стояв і дивився то на мед, то в підлогу.

Дядько посміхнувся і пішов до пасіки... А дядина дивиться на хлопця і так ласкаво промовляє:

- Пригощайся, любий! Чого не підходиш до столу?

Михайлик розумів, що треба сідати і ласувати... Але стояв і думав: "Ну, якщо і втретє так мені скажуть, тоді вже сяду!".

З вулиці донеслося, як дядько покликав жінку допомогти.

Вона одягла такий, як у дядька, пасічницький бриль з сіткою, тужурку з довгими рукавами, і, йдучи, мовила (щоб не забути):

- Ось... кошик з баночкою меду, для твоїх батьків – гостинець. Візьмеш, коли йтимеш додому.

Не дочекавшись запросин втретє, хлопець вийшов з хати і вирушив додому. Він був такий зажурений, що забув про кошик з гостинцем... не сказав своїм гостинним

родичам "спасибі" і "до побачення"...

Увечері вони зателефонували, відповіла мама. Після чого суворо спитала:

- Чому не захотів їсти мед? Не взяв гостинець? Не попрощався?..

Мишко хлюпав носом. Мовчав... Йому і самому було прикро від того, що він здолав таку відстань, а його не запросили до столу - втретє. Він дивився на маму і не наважувався розказати, чому так вчинив.

- Завтра на своєму велосипеді поїдеш і привезеш забутого кошика, - озвався тато.

- Як? На своєму велосипеді? У мене ж його нема!

- Є! Ти, синку, повернувся додому і не помітив, якого гарного велосипеда я привіз тобі з міста!

Михайлик вибіг на поріг. Посеред двору стояв блискучий синій велосипед.

- О-о-о! Я давно мріяв про такий! - радів хлопчик.

Наступного ранку на своєму новенькому велосипеді він поїхав до ро-дичів.

Цього разу він не чекав, поки його тричі запросять до столу... А залюбки пригощався медом - таким смачним, солодким, з пахощами липи та пелюстків яблунь...

Потім подякував, взяв забутого кошика і, попрощавшись, поїхав додому.

23.07.15 р.

Хитромудрий злодюжка

Мишко страшенно боявся вужів. Хоча знав, що вони не ядовиті і не такі агресивні, як гадюки.

Якось тато йому пообіцяв, що візьме з собою порибалити. Почувши це, він був "на десятому небі" від щастя.

- А коли побачиш велику жабу або, можливо, й вужа, - злякаєшся чи ні? - поцікавився тато. Та хлопчик лише засміявся у відповідь, бо знав, що татко любить жартувати.

Наступного дня вони рано прокинулись, накопали черв'яків, взяли вудочки і пішли. Михайлик гордо ніс вудочку і радів, коли хтось з подорожніх звертав на нього увагу.

За селом, у світанково-прозорій далині величаво сходило сонце. Небо дихало сизою свіжістю, зблискуючи в краплях роси... У вербах прокинувся соловейко.

Ось і показався очерет, берег річки... Прийшли. Обрали місце. І недалеко один від одного закинули у тиху, не розбурхану качками, воду поплавки.

І от... загойдався поплавок хлопчикової вудочки - зловився карасик. Тато поміг його витягти, показав, як треба знімати з гачка, і кинув у маленьке Михайликове відерце.

Рибалять далі. Знову клює! Михайлик ще спіймав карасика... Недовго й рибалили, а у його відерці - десятеро карасів. Він був задоволений.

- Поглядай на них час від часу! - сказав тато.

Михайлик не зважав на почуте, втішався, що в нього виходить рибалити, знімаючи з гачка наступного гарненького лискучого карася... Обернувся, щоб вкинути у своє

відерце... Дивиться – а там сім карасів замість десяти.

– Де поділись три карасі?... Було ж десять!

– А ти гарно рахував? – питав тато.

– Що ж я, до десяти не порахую?!

– Авжеж... Рахувати ти вмієш! Але не послухався і за рибою не наглядав... Ось і маєш...

У Михайлика на очі навернулися сльози. Він сердився... Оглядав своє відерце і не міг зрозуміти: як воно так вийшло?

– Та не журись, синку... Наловиш ще! Лови рибку і не забувай поглядати назад – на відерце.

Вони продовжували рибалити... Невдовзі у Михайлика знову стало клювати. Він хотів вже тягнути, коли чує, як щось посунулось у траві. Озирнувся і побачив сірого, з жовтими цятками на голові, довжелезного вужа, що направлявся прямісінько до його відерця.

І хоча Михайлик дуже боявся, він не розгубився – схопив гіляку, що стриміла з очерету, і почав шмагати перед вужем.

– Ось хто поїв моїх карасів! Ану... Повзи звідси!

Вуж відповз. Трохи позвивався в траві... Та й посунув назад – у кущі.

Михайлик з татом наловили багацько риби. Хитромудрий вуж не раз виповзав, підкрадаючись до відерця... Та хлопчик вправно його відганяв і більше аніскілечки не боявся.

23.05.15 р.

Одного суботнього ранку...

Літні суботні ранки – вони якісь незвичайні. Бадьорі, теплі... І не хочеться довго качатися в ліжку...

Мишко вийшов на ґанок, потягнувся... І, прогулявшись подвір'ям, попрямував у садок до мами. Він ішов садом і зовсім не бачив, що на купі компосту сидить їжак. На купу, яка встигла "вирости" йому по груди, мама, окрім листя та бур'яну, частенько викидає картопляне лушпиння, а, буває, і рештки їжі. От їжак і внадився туди снідати, а також і обідати, і вечеряти. Щоправда, Михайлик його й досі не помітив.

– Синку, а дивись хто прийшов! – раптом прошепотіла мама і, облишивши рвати сливи, показала на купу край саду.

– Ой! І як же я його сам не помітив, – тихенько наблизившись, хлопчик хотів вже торкнутись колючого гостя рукою...

– Фруф! – настовбурчивши голки, форкнув їжак. Незадоволено і налякано він дивився з-під свого голчатого сірого капелюха на Мишка і продовжував фуркотіти: фруф-фруф... фруф-фруф...

– Та не бійся! – заспокоював його хлопчик, розглядаючи кумедний ніс, вушка, хвостик. – Зараз... зараз я принесу тобі шматочок ковбаски! – вигукнув і побіг щосили.

Приніс, поклав і, відійшовши, став спостерігати.

Їжак, не поспішаючи, ласував. А потім, коли з'їв увесь шматочок, витер лапками мордочку і спритно з висоти зіскочив на землю.

- Невже їжаки вміють ось так стрибати? - сплеснув у долоні Михайлик.

Хлопчик стояв, як заворожений, і здивованим поглядом ще довго проводжав їжака, що, смачно поснідавши, почимчикував у малину.

18.07.19 р.

Капітан Михо

Ця пригода сталася з Михайликом влітку, після дощу. У неділю вранці всі були вдома. За вікнами падав дощ, він тривав увесь вечір і всю ніч.

Тато з мамою давно прокинулись. Вони пили каву й дивились по телевізору змагання на байдарках. Швидкою річкою, долаючи перешкоди, учасники змагань плвли до фінішу.

Михайлик теж став дивитися. Хоча й лежав ще в постелі і, не виходячи зі своєї кімнати, дививсь телевізор крізь непричинені двері... А тоді жвавенько підвівся, одягся...

"І я так можу!" - подумав він і пішов у ванну. Подививсь по кутках і, не помітивши того, що йому потрібно, взув гумові чоботи і вийшов у двір.

Дощ був не таким уже й рясним і невдовзі скінчився. Мишко пройшовся подвір'ям і згадав, що у коморі є старі ночви.

"Ось це те, що треба!" - зрадів, взяв ті ночви і зібрався на гірку, з якої уся вода струмками збігала вниз - у величезну калюжу. Ця калюжа не пересихала ніколи. Там увесь час плавали качки, і через це її звали "качиним озером".

Вийшовши з двору, він весело чимчикував, ніс ночви, а тоді зупинивсь.

"Хто ж мене зіштовхне з гірки, коли я сяду в ці ночви?.. Струмки ж неглибокі... А хочеться пропливти так, як показували по телевізору", - роздумував він. І тут йому згадалася Настя. Вона смілива і на три роки старша за нього... Та і живе неподалік гірки... Якось вона розповідала, як зіслзла по драбині на курник і звідти, з самого даху, з розкритою парасолькою зістрибнула вниз.

- Думаю, вона не відмовиться, - сказав Михась і пішов.

Дівчинка саме гуляла біля двору. Босоніж міряла калюжі.

- Привіт, Настуню!

- Привіт! - сказала вона і подивилась на ночви. - Що, вирішив поплавати... на них?..

- Вирішив! Зіштовхнеш з гірки?

- З радістю! Буду помічником капітана... - радо гукнула дівчинка і побігла на гірку, з якої із шумом мчали струмки. У величезній темній калюжі, як і повсякчас, від самого ранку, бовталися качки.

- Ну, з Богом! - промовила Настя. І Михайлик поставив ночви у найглибший струмок, став вмошуватись.

- Корабель готовий до відправлення! - зазначив він.

- Вперед, капітане Михо! - вигукнула дівчинка, підштовхнула ночви, і вони попливли. Настуня бігла слідом, раділа, а тоді крикнула:

- Попереду велетенські страуси! Зараз ми їх налякаємо!

- Це ти... качок маєш на увазі? - спитав її Мишко.

- Ага! Шкода, капітане, що ми не прихопили рушниць... Хороше б вийшло полювання!

- А я про це й не подумав, - озвався хлопець, вживаючись у роль капітана.

Шубовсь! Плюхнули ночви з гірки в калюжу... Та так, що качки закричали, як несамовиті, і миттю розпливлися, порозбігалися по воді врізнобіч.

Настя зайшла в каламутну воду. І штовхала... підтримувала ночви, щоб вони не перевернулись, і капітан не намок. Калюжа була не глибокою, аніж здавалася здалеку. Дівчинка ледь намочила плаття...

- На березі з'явилися слони! - гукнула вона, помітивши корів, що паслись на прив'язі неподалік.

- Їх, здається, двоє... І вони рябі! - весело додав Михо, гребучи руками, як веслами.

- Що там попереду, Настуню?

- А попереду... небезпека, капітане.

- Яка ще небезпека? - поцікавивсь Михо.

- Там крокодил!

- Де? Я його не бачу!

- Та он же! Диви... як блищать його зелені очі! Он... вони визирають з води і чекають на нас... - показала Настуня. - Що зараз буде?! Що буде? У нас же на судні немає нічого, щоб по них зацідити, - розчаровано сказала вона.

Михайлик придивився. І дійсно - посеред озера щось блищало зелене.

- Невже крокодил?

- Так! - кивнула Настя. - Йч який... Сховався у брудній воді і думає, що ми його не помітимо, - сказала вона, а потім запитала Мишка: - Ти теж його бачиш?

- Бачу! - вигукнув він, вистрибнув з ночов і мерщій на берег - якнайдалі від крокодила.

- Куди ти? Зачекай! - кричала Настя йому услід.

А він... Біг на гірку. Серце гупало в грудях від страху... Мокрі халявки поприлипали до ніг, чоботи - повні води... Нарешті Михась зупинився. Познімав чоботи, повиливав з них воду... А потім згадав про ночви і подивився назад.

Старенькі ночви стояли на бережку... А Настя брела від середини калюжі і тримала щось у руках.

- Михайлику, зажди! - гукнула вона.

"Яка безстрашна!.. - дивувався він. - Не злякалася крокодила... Мабуть, він сам її злякався і втік", - подумав Михайлик. Кинув чоботи і підійшов.

- А де ж... крокодил? - запитав він її.

- А ти що... Злякався його?

- Певна річ... Його очі були такі зелені! Такі страшні!

- Який же ти ще малий... І смішний, Михайлику. Я ж так казала, щоб було цікавіше... - посміхнулася дівчинка, тримаючи у руках зелену пляшку.

Пляшка із-під вина була закрита корковою пробкою... Це вона плавала в калюжі і виблискувала на сонці, що відбивалось у її зеленому склі.

Та про це Михайлик здогадався тільки тепер.

16.02.18 р.

Знахідка

Як гарно весною! Тепло... Зелено...

Мишко сидів біля двору на лавці і дивився на горобців, що копирсалися поряд у молодому спориші. Горобці були надто заклопотані. Та коли він підійшов - здійнялися і полетіли до лісу.

- Які лякливі! - тільки й вигукнув їм услід.

Михась стояв... Дивився на ліс, що зеленів край села... І захотілося йому туди сходити... Останнього разу він бував там узимку.

Він ішов стежкою, що плинула поміж ворсистої трави, оглядався довкола... І бачив: журавлів, що прилетіли на вежу... ластівок, що радо звивались у небі, повернувшись додому... Чув, як гудуть над розквітлою кульбабою бджоли... як десь у лузі кує зозуля...

І ось він прийшов до лісу. Той ласкаво шумів, потріскував струнками високими соснами і слухав пташок, що озивалися звідусіль веселими голосами. Всюди пахло хвоєю. У траві шурхотіли ящірки... На кущах, що рясно зеленіли неподалік вузької, притрушеної глицею стежки, гуділи хрущі. Михайлик вже хотів підійти і якогось спіймати... А потім подумав: "Нащо він мені? Краще пошукаю гриби" - і став дивитися під деревами, у траві... Невдовзі під поваленим деревом помітив кілька рудих, яскравих...

- Хм... Ці гриби не схожі на їстівні... - зауважив він і пішов далі. Ішов... Придивлявся. Аж раптом у сухій торішній траві помітив велике гніздо. Там лежали яйця. Вони були жовтуваті і, як йому здалося, схожі на курячі.

- Ого, скільки! Мабуть, якась молода курка заблукала у лісі, зробила гніздо і знесла... аж вісімнадцять яєць! - порахував він. - Оце мама зрадіє, коли я принесу їх додому! - сплеснув руками і вже хотів брати... Та почув, як неподалік застукотів дятел.

- Який голосний! Піду, подивлюсь на нього. А яйця заберу потім. Куди вони дінуться? - сказав і пішов.

На галявині, на розлогій сосні сидів дятел. Він не зважав на хлопця і продовжував завзято стугоніти. Михайлик ходив навколо дерева, дивився на невгамовного, строкатого птаха... А потім помітив, як щось прошмигнуло і сховалося за пеньком.

"Що воно таке?" - зацікавився він. Підійшов...

Із-за пенька показалися маленькі вушка, потім - мордочка, пухнаста золотава спинка, хвостик... Це була куниця!

Він пригадав, як торік разом з мамою бачив таку на своєму подвір'ї: вона бігла від курника, а потім сховалась під купою дров.

Щоб не злякати куницю, хлопчик сховавсь за сосною. Стояв тихенько, дивився... аж поки та не побігла в кущі.

- Ну, і біжи! А я піду - заберу яйця, - вирішив він і схаменувся, бо пригадав: тоді мама казала, що куниця бігала в їхній курник по яйця.

І, не зволікаючи, майнув у кущі. Відхиляючи віти, він пробирався, проходив знайому місцинку... Та ніде не бачив гнізда.

"Де ж воно? Де?" - сердивсь Мишко, придивляючись поміж віхтів сухої трави, що височіли над зеленою, молодого травицею...

"Нема... Невже взяло... і ось так - зникло? - переймався він і продовжував шукати вже навколішки.

Повз... Просувався все далі. Ворушив руками траву і раптом помітив велику пташу. Сірувато-жовту... у рясних чорненьких цяточках на спинці, на крилах... Вона сиділа в гнізді... і так принишкла в траві, що була непомітною через своє забарвлення. Коли Мишко її доторкнувся, вона закричала і, розпроставши крила, високо злетіла в повітря... У неї був такий красивий смугастий хвіст!

- Так це не курка! - вигукнув він і почув, як ляклива пташина приземлилася десь у кущах.

Мишко був у захваті. Він не став чіпати яйця, а помчав додому, щоб усім розказати, яку він побачив дивну пташу.

-Ти побачив фазана, матусю, що висиджує малят, - сказав тато. - Фазани - дуже красиві, але лякати їх в таку пору не треба!

- Та я ж не знав... Я ж не навмисно! - пояснював Михайлик.

Усі подальші дні хлопчик ходив веселий... Радів, що побачив справжнього фазана... І коли наступного разу прийшов до лісу, відразу поспішив туди, де бачив гніздо.

Тихесенько, потайки... щоб, бодай, не злякати... він хотів подивитись на малих фазанят.

02.03.18 р.

Скоро поспіють вишні

Скоро поспіють вишні! - зауважив Михайлик, походжаючи садом. Висока розлога вишня виблискувала тугими червонобокими намистинками ягід і була така тиха і чарівна. Теплий ранковий вітер ледве-ледве дихав над її кроною. Вгорі розіслалось ясне синє небо. Воно тримало у своїх прозорих незрадливих обіймах сонце, що грайливо відбивалось у крапельках вишневої смоли. Хлопчик присів під вишнею - поглянув на ягоди, листя, а потім задививсь на шерхкий, побілений стовбур. По ньому повзало багато мурах: одні - вгору, інші - вниз. І так це у них вправно виходило! Не сваряться... Не штовхаються...

Несподівано, ось так - посеред літа, хлопцеві спала на думку школа, а точніше - перерва, коли всі учні біжать у їдальню, штовхають одне одного, щось викрикують...

- Невже мурахи мудріші за школярів? І вихованіші?

Хлопчик з неабиякою цікавістю дививсь на мурашок. Схилився до стовбура так близько... А потім вигукнув:

- Знаю! Знаю, чому вони такі розумні і дружні! У них на голівках є крихітні антени. Завдяки їм маленькі мурахи чують голос сонця... І воно дає їм поради, вчить мудрості... І на вишню вони залазять не просто так... А щоб хоч трохи... хоч на якусь мить опинитися ближче до сонця.

30.04.18 р.

Дотик казки

І чому так зелено й тепло - не увесь рік?" - розмірковував Мишко, ідучи стежинкою, що звивалась гадючкою у зеленій траві. Ця стежка вабила його більше, ніж будь-яка інша... Адже вона - лісова.

Він тихенько йшов по зігрітій літом стежинці, а поруч - в траві, що проросла крізь злежану глицію, шурхали ящірки - зелені, руді, сіруваті... Гарно їм, весело! Зачувши його, тікають, ховаються...

У лісі на всі голоси співають пташки. Деся на галявині кує зозулька. Хлопчик був такий радий, що насмілювався цього разу піти в інший бік лісу - туди, де ще не бував. Вдихаючи пахощі соснового пилку, що золотаво курів з кожним дотиком вітру, Михайлик уважно дивився під ноги, бо тато казав, що в лісі розвелось багато гадюк. Казав, що вони - невеличкі, сріблясто-сірі... Але такі ядовиті! Їх варто обходити якнайдалі.

Над стежкою метушилися мухи і поважно кружляли синювато-чорні жуки розміром зі стиглий біб. Вони басовито гуділи, приємно доповнюючи ласкавий шум лісу і тепле дихання неба, що перебирало руді лусочки верховіть... На глухій кропиві крильцями кліпали метелики.

- Яке казкове місце! - дивувався хлопчик, опинившись у глибині лісу. Там, поміж струнких сосен у розлогіх виямці лежали трухляві колоди і гіломаччя, яке вітер зломив і розкидав ще позаминулої зими.

Мишко сів на колоду і уявив, що це і є той казковий край, де живе хитра лісова відьма... А он та, старезна сосна, що, похилившись, розчепірила поверх землі лускате коріння, - її хатинка.

- Виходить, що з легкістю, ось так можна потрапити в казку. Для цього потрібно знайти хоча б одну приховану у траві стежинку... І вона неодмінно

приведе до лісу... гаю... чи на берег ріки. А там... Треба лише уважненько подивитись навколо і згадати якусь чарівну казку.

Так він розмірковував... мріяв... уявляв... А потім почув, як зовсім поряд, поміж дерев, а потім і за його спиною щось пронеслося в повітрі із загадковим, приглушеним свистом: Шух... Шух... Шух...

Мишко злякано нашорошив вуха... Аж пригнувся від несподіванки... І за мить

побачив величезного крука, що, мов опахалами, тріпав чорними крилами і вигукував: "Хр-р! Хр-р-р! Хр-р-р..."

І те "хр-р-р" так було схоже на хрокання дикого кабана...

Зробивши коло над пухнатими гілками, що сплелися високо над затишною виямкою, крук полетів далі... Облетів сосни, що синіли вдалині, і повернувся.

"Хр-р!.. Хр-р-р!.. Хр-р-р..." - кружляв він між сосен, під якими сидів Михайлик.

- Ач! Чого розходився? Кричиш! - буркнув хлопець.

Але крук не змовкав, сурмив ще дужче, ще голосніше своє "хр-р... хр-р-р".

І так він Мишкові набрид, що той пішов звідти, розсердившись на грізного чорного птаха.

Хіба ж хлопець знав, що неподалік старої корчуватої сосни, на самісінькій верхівці сусіднього дерева - поверх пухнастих, густих гілок - його гніздо.

І все ж Михайлик не довго сердився на крука: що вдієш, якщо воно так! Це ж ліс! Тут вистачає всього: і птахів, і звірів, і комах, і навіть гадюк.

І хай там як... У цій тихій, дикій і духмяній лісовій обителі є такі галявинки, яких доторкнулася казка.

29.04.18 р.